

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 14/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 25 listopada 2021 roku			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść W. Z. (1):</p> <p>a) w całości w zakresie odszkodowania,</p> <p>b) w części w zakresie zadośćuczynienia tj. ponad kwotę 40.000,00zł</p> <p>Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił :</p> <p>- obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 361 § 1 i 2 k.c. oraz</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. z 2020 r., poz. 1820 j.t), dalej - ustawa lutowa, poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawcy odszkodowania w kwocie 35.543,13 złotych tytułem wynagrodzenia za pracę , podczas gdy odszkodowanie to nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z orzeczeniem o internowaniu wnioskodawcy, bowiem okres pozostawania przez wnioskodawcę bez pracy nie jest skutkiem wydania lub wykonania tego orzeczenia,

- obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 322 k.p.c. oraz art. 7 k.p.k., polegającą na dokonaniu oszacowania odszkodowania przyznanego wnioskodawcy,

pomimo braku z jego strony koniecznej inicjatywy dowodowej w tym zakresie, braku udowodnienia podstawy i zakresu roszczenia o odszkodowanie oraz przekonującego uzasadnienia przyjętych przez Sąd zasad miarkowania odszkodowania,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, iż gdyby wnioskodawca nie podejmował działalności opozycyjnej i nie został internowany skończyłby bez kłopotów studia, a jako osoba z wyższym wykształceniem i wybijającymi wynikami w nauce uzyskałby zatrudnienie z wynagrodzeniem, co najmniej na poziomie przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, podczas gdy pracownicy zatrudniani bezpośrednio po studiach otrzymywali najniższe stawki

zaszeregowania a ich wynagrodzenie wzrastało stopniowo dopiero wraz ze stażem pracy, ponadto sąd nie uwzględnił zamiarów samego wnioskodawcy,

- obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, w postaci art. 7 k.p.k., poprzez dowolną ocenę zebranego materiału dowodowego, przeprowadzoną bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, przy niedostatecznym wzięciu pod uwagę zasad wypracowanych na gruncie art. 445 § 1 i 2 kc, co skutkowało zasądzeniem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku z internowaniem wnioskodawcy w okresie pomiędzy 26 kwietnia 1982 r. a 15 października 1982 r., w kwocie zdecydowanej, która w sposób oczywisty nie pozostaje w realnej proporcji

	do charakteru i rozmiaru krzywdy.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Żaden z zarzutów postawionych wyrokowi nie okazał się zasadny.</p> <p>Sąd pierwszej instancji nie obraził przepisów prawa materialnego, a to art. 361§1 i 2 k.c. oraz art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. z 2020 r., poz. 1820 j.t), zwanej dalej ustawą lutową, gdyż zasadnie przyjął, iż pozostawanie przez wnioskodawcę bez pracy w okresie od 15.10.1982 r. do 5 .05.1983r. było skutkiem wykonania decyzji o internowaniu.</p> <p>Trafnie powołał się na stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 15 lutego 2017r. II</p>			

AKa 8/17 LEX nr 2265571, które, co trzeba podkreślić, znajduje szerokie potwierdzenie w judykaturze i piśmiennictwie. Wystarczy bowiem odwołać się do uzasadnienia przywołanego prejurykatu, w którym SA we Wrocławiu w argumentacji odwołuje się do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2011 r. III KK 84/11 LEX nr 1044037, a w którym SN stwierdza m.in., iż: "Jakkolwiek szkoda, o której mowa w art. 552 k.p.k. winna wynikać w sposób bezpośredni z zastosowania niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania, to bezpośredniość owa wcale nie musi oznaczać ograniczenia szkody wyłącznie do skutków powstałych wprost na skutek fizycznego pozbawienia wolności i tylko w czasie jego trwania. Nie ulega bowiem wątpliwości, że skutki tego rodzaju mogą w przyszłości wykroczać poza sam moment zwolnienia

wnioskodawcy z aresztu, chociażby w związku z pogorszeniem jego stanu zdrowia, czy utratą zatrudnienia, nie tracąc przymiotu bezpośredniości.”

Trafnie SN zwraca też uwagę na to, że wskazane okoliczności każdorazowo muszą podlegać zindywidualizowanej ocenie sądu orzekającego w realiach konkretnej sprawy, której przedmiotem jest odszkodowanie z tytułu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania. Dodać trzeba, iż w sprawie poddawanej osądowi Sąd Najwyższy uznał, iż Sąd I instancji zasadnie przyjął, że wnioskodawcy należy się odszkodowanie nie tylko za okres pobytu w tymczasowym areszcie, lecz także za dalszy okres, bowiem Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, że bezpośrednim skutkiem niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania było również to, iż z wnioskodawcą

rozwiązano stosunek pracy i po opuszczeniu aresztu pozostawał on bez zatrudnienia.

Dalej odwołać się można również do podobnego stanowiska trafnie przywołanego w apelacji przez pełnomocnika wnioskodawcy, a mianowicie do wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 maja 2017r. w sprawie II AKa 141/17 LEX 2343430, w którym tenże sąd stwierdza podobnie, iż: „przepis art. 8 ust. 1 w zw. z art. 11 ust. 1 ustawy lutowej wskazuje, że osobie uprawnionej przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłe z wykonania orzeczenia albo decyzji, a nie tylko za szkody powstałe w samym czasie pozbawienia wolności. Nie ma więc żadnych normatywnych przeszkód, by odszkodowaniem i zadośćuczynieniem objąć szkody i krzywdy zaistniałe później, jednak

nadal będące w
bezpośrednim
związku
przyczynowym z
pozbawieniem
wolności czy
wykonaniem
orzeczenia, jak w
przypadku
pozostawania bez
pracy. W
przywołanym
prejudykacie SA w
Katowicach
odwołuje się do
kolejnych orzeczeń
w których sądy
wyrażają podobne
poglądy, iż szkoda,
jakiej doznaje osoba
pozbawiona
wolności, może
bowiem powstać
także w okresie
po odzyskaniu przez
nią wolności, będąc
jednocześnie
bezpośrednim jego
następstwem,
pozostającym w
bezpośrednim
związku
przyczynowym z
pozbawieniem
wolności, czy
wykonaniem
orzeczenia (zob. tak
np. wyrok S.N. z
dnia 9 grudnia 2009
r., III KK 173/09,
OSNwSK 2009 Nr 1,
poz. 2493, S.A. w
Białymstoku z dnia
23 maja 2012 r., II
AKa 83/12, OSAB
2012/2-3/56-61).
Dodać trzeba, iż
SA w Katowicach
swoją pogląd wyraził
w stanie faktycznym

w którym, jak zauważył, aktywność zawodowa wnioskodawcy została przerwana na skutek tymczasowego aresztowania, a następnie po jego zakończeniu nie mógł on znaleźć pracy i dopiero w listopadzie 1984 r. podjął pracę na gorszych warunkach płacowych i przyjął, że do tego momentu poniósł szkodę wynikającą z utraty źródła dochodów.

Zaprobował przez to postąpienie Sądu I instancji, który zasądził od Skarbu Państwa odszkodowanie za utracone wynagrodzenie i zadośćuczynienie za doznane krzywdy za okres tymczasowego aresztowania oraz bezpośrednio późniejszy, gdy wnioskodawca na skutek rozwiązania z nim umowy o pracę pozostawał bez zatrudnienia.

Podkreślić należy, iż takiej zindywidualizowanej oceny w odniesieniu do W. Z. (1) dokonał Sąd Okręgowy i przekonująco wykazał, iż gdyby wnioskodawca nie

podejmował
działalności
opozycyjnej i nie
został internowany
skończyłby bez
kłopotów studia,
a jako osoba z
wyższym
wykształceniem i
wybijającymi
wynikami w nauce
uzyskałby
zatrudnienie z
wynagrodzeniem, co
najmniej na
poziomie
przeciętnego
miesięcznego
wynagrodzenia.
Ponieważ
interweniowano w
jego sprawie, mimo
podjętych starań
o zatrudnienie nie
otrzymał pracy w
S., a tym samym
aż do maja 1983
r., kiedy nabył
gospodarstwo rolne,
poniósł szkodę w
zakresie utraty
wynagrodzenia na
pracę. Tym samym
prawidłowo przyjął,
iż istnieje związek
przyczynowy
pomiędzy
internowaniem, a
pozostawaniem bez
pracy we wskazanym
okresie i zasadnie
uwzględnił żądanie
odszkodowania, co
do kwoty 35 543,13
zł, za okres od 15
października 1982 r.
do 5 maja 1983
r., przy średnim
miesięcznym

wynagrodzeniu w kwocie 5 331,47 zł.

Uwagi prokuratora odwołujące się do orzeczeń SN (str. 5-7 uzas. apelacji) nie przekonują, jako że przywołane poglądy mają charakter ogólny i nie pozostają w sprzeczności z uwagami Sądu Apelacyjnego wyrażonymi wyżej, z których wynika, iż nie traci cech bezpośrednio szkoda, jakiej doznaje osoba pozbawiona wolności, powstała w okresie po odzyskaniu przez nią wolności, będąc jednocześnie bezpośrednim jego następstwem. Jeżeli zaś chodzi o szkodę, za którą Sąd Okręgowy przyznał odszkodowanie, to przecież Sąd pierwszej instancji dopatruje się jej nie w skutkach nieukończenia studiów, skreślenia z listy studentów, a w niemożliwości podjęcia pracy przez kilka miesięcy po internowaniu, w czym stało na przeszkodzie właśnie internowanie i „wilczy bilet”, który powodował, iż

zakłady pracy, a w przypadku wnioskodawcy S. nie zdecydowały się na zatrudnienie osoby, która była internowana. Nie można zgodzić się ze skarżącym, iż wnioskodawca pracy nie szukał, bo takie starania podjął w S. i nie sposób wymagać, aby poszukiwał jej jeszcze w wielu innych zakładach pracy, gdy starania i szanse takich osób na znalezienie pracy w pierwszym okresie po internowaniu kończyły się analogicznie, a i W. Z. (1) podjął decyzję o innym sposobie zarabiania na życie oraz do tego się przygotowywał i aby w ten sposób uniknąć dalszych niekorzystnych konsekwencji internowania, gdyby przyszło mu odbywać służbę wojskową.

Nie ma racji prokurator, iż wnioskodawca nie wykazał się odpowiednią inicjatywą dowodową w udawadnianiu szkody. Za wystarczające do przyjęcia takiego stanu należało uznać

jego zeznania oraz zeznania zawnioskowanych świadków. Z przywołanych dowodów jednoznacznie wynika, iż W. Z. (1) w rozpatrywanym okresie nie pracował. Zgodzić należy się też z Sądem Okręgowym, iż niezwykle trudno byłoby mu wykazać, ile dokładnie zarabiałby, gdyby pracował po ukończeniu studiów w wyuczonym zawodzie. Zasadnie zatem Sąd pierwszej instancji odwołał się do art. 322 k.c. i do kwoty aktualnego średniego wynagrodzenia. Bowiem, biorąc pod uwagę ewentualne możliwości zarobkowe wnioskodawcy, gdyby nie ukrywał się przed prześladowaniami, nie był internowany, a ukończył studia, podjął pracę, dobrze opłacaną przy jego zawodzie oraz jego zaradność życiową - dodatkowe umiejętności związane z drukowaniem i kolportażem, należało dojść do wniosku, że mógł miesięcznie osiągać zarobki w wysokości

średniej krajowej. Nie przekonuje zatem odwoływanie się przez prokuratora do analiz związanych z „Bezrobociem w Polsce w latach 1918-1998”, które mają generalny charakter i nie podważają ustaleń Sądu Okręgowego co do przyczyn braku pracy w pierwszych miesiącach po zakończeniu internowania. Skorzystania z art. 322 k.p.k. nie można uznać za przedwczesnego, jako że z zeznań świadków, w tym w szczególności poszkodowanego wynikają przyczyny niemożności podjęcia pracy i zmiany sposobu zarabiania na życie, które były wynikiem właśnie internowania oraz nieukończenia studiów z powodu ukrywania się w celu uniknięcia odpowiedzialności karej za działalność na rzecz niepodległego bytu państwa Polskiego, za którą został ostatecznie internowany, a nie sytuacji społeczno-gospodarczej i bezrobocia.

Odnosnie zadośćuczynienia nie ma racji skarżący, że jest ono wygórowane. Gdyby rzeczywiście odwołać się jedynie do tych okoliczności, jakie Sąd pierwszej instancji przywołuje w uzasadnieniu oraz prokurator na str. 10 uzasadnienia apelacji, a skupiających się tylko na doznaniach związanych bezpośrednio z pozbawieniem wolności i tylko w tym okresie, to wtedy proponowana przez skarżącego kwota byłaby adekwatna do tak rozumianej krzywdy. Jednakże, zgodnie z utrwalonym orzecnictwem i odwołując się w szczególności do powołanego wyżej stanowiska SA w Katowicach zawartego w wyroku z 25 maja 2017r. II AKa 141/17 LEX 2343430, które Sąd odwoławczy podziela: „Zgodnie z treścią art. 445 § 1 i 2 k.c. przyznane zadośćuczynienie winno być "odpowiednie". Ustalenie, jaka kwota w konkretnych

okolicznościach jest odpowiednia, z istoty należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego. Nie oznacza to jednak dowolności, bo przecież z jednej strony zadośćuczynienie nie może mieć charakteru symbolicznego, a z drugiej - winno odzwierciedlać rzeczywistość doznaną krzywdę i służyć jej skompensowaniu. W oparciu zaś o dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego stwierdzić trzeba, że owa suma odpowiednia, o jakiej mowa w art. 445 § 1 k.c., to nie suma dowolnie przyjęta przez sąd, a suma ustalona w oparciu o wypracowane dotychczas w orzecznictwie kryteria i wskazówki. Wśród okoliczności, które winny być brane pod uwagę zgodnie przyjmuje się, że są to: indywidualne okoliczności każdej sprawy, indywidualny stopień natężenia krzywdy, rodzaj i charakter oraz długotrwałość

cierpień, ujemne skutki, jakie pozostały na przyszłość, w tym np. skutki zdrowotne, utrata perspektyw, utrata zdolności do pracy czy możliwości realizacji zamierzonych celów życiowych.”

Prokurator kwestionując zasadzoną sumę zadośćuczynienia niezasadnie kwestionuje pogorszenie stanu zdrowia wynikłe z nabytej w tamtym okresie choroby zespołu jelita drażliwego oraz pomija utratę perspektyw i możliwości realizacji zamierzonych celów życiowych. A i Sąd pierwszej instancji nie przywołuje ich w uzasadnieniu. Dostrzega je trafnie pełnomocnik wnioskodawcy i eksponuje w apelacji. Z tym że uznać należało, iż zasądzona przez Sąd Okręgowy kwota zadośćuczynienia, zważywszy na jej wysokość i adekwatność do wszystkich niematerialnych ujemnych następstw, obejmuje te dalej idące skutki internowania, które

akcentuje drugi skarżący. Zatem w tym zakresie nie było podstaw tak do uwzględnienia apelacji prokuratora, jak i pełnomocnika wnioskodawcy, gdyż zasądzona kwota 76 860 zł zadośćuczynienia jest współmierna do rozmiaru krzywdy i jej rzeczywistym wynagrodzeniem, a oczekiwana przez poszkodowanego suma byłaby wygórowana, a nie umiarkowana, także w zestawieniu z innymi przypadkami rekompensat dla ofiar bardziej doświadczonych cierpieniami, do czego trafnie odwołuje się Sąd Okręgowy. Żądana przez wnioskodawcę suma nie odpowiada też aktualnym warunkom życia i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Dlatego też za prawidłowe należało uznać odwołanie się przez Sąd Okręgowy do dwuipółkrotności średniego miesięcznego wynagrodzenia jako orientacyjnego wskaźnika poziomu życia społeczeństwa (zob. pod. postanowienie SN z

dnia 5 maja 2005
r. V KK 413/04
OSNwSK 2005,
poz. 928). Zasada
umiarkowanego (a
przy tym, jak się
należy domyślać,
wyważonego i
sprawiedliwego)
rozmiaru
zadośćuczynienia
(...) łączy się z
wysokością stopy
życiowej
społeczeństwa, gdyż
zarówno ocena, czy
jest ono realne,
czy nie nadmierne,
pozostawać musi w
związku z poziomem
życia" (wyr. SA
w Katowicach z
7.2.2008 r., II AKA
22/08, KZS 2008,
Nr 7–8, poz. 105).

Nie sposób zgodzić
się ze skarżącym,
iż Sąd miarkując
zadośćuczynienie
powinien liczyć się
z możliwościami
finansowymi Skarbu
Państwa. W
orzecznictwie SN
wskazuje się, z czym
Sąd Apelacyjny się
zgadza, że wysokość
zadośćuczynienia za
niewątpliwie
niesłuszne
tymczasowe
aresztowanie nie
może być
uzależniona od
sytuacji Skarbu
Państwa, jak i
warunków
finansowych
wnioskodawcy (por.

<p>np. wyr. SN z 24.5.2006 r., II KK 337/05, OSNKW 2006, Nr 1, poz. 1098).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Podnosząc powyższe zarzuty, w oparciu o treść art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. prokurator wniósł o zmianę punktu I. części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawcy tytułem zadośćuczynienia kwoty 40.000 złotych i oddalenie roszczenia o zadośćuczynienie ponad tę kwotę, oraz o oddalenie w całości roszczenia o zasądzenie odszkodowania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z powodów wskazanych wyżej żądania prokuratora należało uznać za bezzasadne.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI</p>		

PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	Nie stwierdzono.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Nie wystąpiły.		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zaskarżona część wyroku.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Bezzasadność zarzutów postawionych przez prokuratora i pełnomocnika.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Nie dotyczy.			
Zwiąże o powodach zmiany			
Nie wystąpiły.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.	Nie stwierdzono.	# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylecia			
Nie wystąpiły.			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylecia			
Nie zaistniała.			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
Nie wystąpiły.			
5.3.1.4.1.	Nie wystąpiły.	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
Nie było.			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Nie było potrzeby ich formułowania.			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	Nie było.		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

II i III	<p>Stosownie do treści art. 554§4 k.p.k. koszty postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa, a w sytuacji, gdy uwzględniono chociażby częściowo roszczenia wnioskodawcy, przysługuje mu zwrot wydatków, w tym jednego pełnomocnika w kwocie 240 zł, stosownie do brzmienia § 11 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800).</p>	
7. PODPIS		
SSA Robert Mąka SSA Stanisław Kucharczyk SSA Jacek Szreder		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot apelację wnoszący	Prokurator	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	odszkodowanie i zadośćuczynienie	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana